Bie opa

Jampie is bie opa. Dij woont vlakbie heur ien n luk hoeske. Jampie mag geern noar hom tou goan. Opa is allenneg, doarom.

Mainsttied is opa ien toen aan t waark. Voak ook zit e ien abbelhof zo mor wat veur hom oet te kieken, zo as nou. Opa zit op n dikke blok holt en Jampie ien t gras derveur. t Is nog vro en gras is nog wat nat, mor dat kin Jampie niks verschelen. Hai viendt t mooi om zo bie opa te zitten. Bie opa ien hof heur ie aal vogels fluiten en toch is t ter stil. Hou of dat kin wait Jampie nait, mor t is zo.

Den, ien ainen, is der n dik stuk keboal. Jampie schrikt ter van. Hai draait hom ien t gras en zigt opa zien hoan boven op n misbult stoan. Hoan het n beste keel opzet.

“Kukelekuu, kukelekuu!” Hai kraait ter over.

“Hai, wat n lewaai!” ropt Jampie noar opa. Mor opa geft gain antwoord. Hai het vast nait heurd dat Jampie wat zee. Hoan zat ter deurhen te belken en opa is ja doof. Moeke zegt haitied dat opa zien geheur minder wordt, mor Jampie wait wel beder. Opa is zo doof as n... as n... as n stain. Kloar! t Is eefkes stil.

Hoan is achter de poest, denkt Jampie. Achter zien rug heurt e opa koggeln. Nou komt ter wat, wait e en zet oren ien t èn. “Ik zai hom allain nog gappen,” zegt opa mit zien bromstem. Doar snapt Jampie niks van. Ik zai om allain nog gappen? Daaier is zo wakker as wat ja. Nog mor net van t nust òf ja. Heur hom tekeer goan!

Jampie draait hom om, noar opa tou.

“Hou maint opa dat?” vragt e, “ik zai hoan allain nog gappen?” Opa legt zien haand achter t oor.

“Wat is der, mien jong,” zegt e, “wat wils waiten?”

Jampie wait wat e doun mout. Hai kropt noar opa tou en gilpt hom ien t oor. Opa springt zowat n haalve meter lucht ien.

“Hai Jampie, nait zo belken,” zegt e. Hai het handen omhoog as ain dij hom overgeven wil en kikt verschrikter as neudeg is.

“Astoe zo haard belks gaait t geluud mie dwaars deur de kop hen, aine kaant ter ien, aander kaant ter oet en kin k die nait verstoan. Even vernijs.”

Jampie dut t over.

“Hou maint opa dat?” ropt e zachtjes, “Dat opa hoan allain nog gappen zigt?” Nou het opa hom deur. Hai begunt te gnivveln. “Stop vingers mor ais ien oren,” zegt e. Jampie dut wat opa zegt of snapt e ook nait wat opa van hom wil. Opa prat tegen hom. Jampie zigt lippen bewegen, mor verstaait ter niks van. Hai dut vingers weer te oren oet.

“Nee stovvel,” mottjet opa, “vingers derien holden en noar hoan kieken!”

Jampie dut vingers weer ien oren en kikt noar hoan. Hai zigt hom aal, mor heurt hom nait. Hoan het snoavel wiedwoagen open. Hai gapt! Gaauw trekt e vingers te oren oet. Nou heurt e hom weer. “Kukelekuu, kukelekuu!” Hai, wat n drokte! Vot handen veur oren! Hoan is geliek weer sloaperg: hai gapt van jewelste. Jampie draait hom om.

“Hoan gapt!” ropt e tegen opa, “hoan gapt!”

“Zigs nou wel,” zegt opa en strikt hom ploagerg over t hoar, “as ie hom nait heuren, mor ie zain hom aal, dat e den gapt?”

Jampie nikt. Opa het geliek.

“Vrouger mouk e mie wakker mit zien gekukel,” prummelt opa, “en nou moakt e mie doezeg mit zien gegap. Dat krieg ie as ie older worden.”

“Kukelekuu,” kraait hoan zo haard e kin, “kukelekuu!”

Jampie mout laggen. En opa lagt mit hom mit.

Auteur: Peter Visser

Inspreker: Ep Krijgsheld